

**П. М. ЛІСОВСЬКИЙ
Ю. П. ЛІСОВСЬКА**

**РИТМОДИНАМІКА
ВІЙНИ:
міжнародна кібертранспортна система**

НАВЧАЛЬНИЙ ПОСІБНИК

Київ
Видавництво Ліра-К
2023

УДК 355.01:004.946.5.056](477)(075.8)
Л63

*Рекомендовано до друку
Науково-методичною радою Університету «Україна»
(протокол №2 від 22 квітня 2022 р.*

Рецензенти:

Льченко М.Ю. – доктор технічних наук, академік НАН
України;

Ярошенко А.О. – доктор філософських наук, професор;
Муравйов К.В. – доктор юридичних наук, професор.

Лісовський П.М., Лісовська Ю.П.

Л63 Ритмодинаміка війни: міжнародна кібертранспортна система : навч. посіб. Київ : Видавництво Ліра-К, 2023. 142 с.
ISBN 978-617-520-411-5

У навчальному посібнику на міждисциплінарному рівні висвітлено ритмодинаміку війни в міжнародній кібертранспортній системі як квантовий рух фізичного тіла в хвильовому середовищі. Визначено, що когерентні хвилі урівнюють імпульсні, фазові та частотні модуляції. Все це сприяє інноваційно технологічному розвитку міжнародної кібертранспортної системи, зокрема кібервійськ у воєнний час. Прогнозовано результативну модель міжнародної юрисдикції щодо нових джерел енергії у квантово космічних об'єктів міжпланетного простору. При цьому стверджено, що саме у воєнний час ритмодинаміка, як кардіокод Людини, є здоров'язбереженням у міжнародній кібертранспортній системі.

Розраховано на викладачів, студентів та курсантів вищих навчальних закладів, а також співробітників спецслужб.

УДК 355.01:004.946.5.056](477)(075.8)

ISBN 978-617-520-411-5

© Лісовський П.М., Лісовська Ю.П., 2023
© Видавництво Ліра-К, 2023

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	5
РОЗДІЛ 1. СВИТОГЛЯДНІ ОСНОВИ РИТМОДИНАМІКИ В МІЖНАРОДНІЙ КІБЕРТРАНСПОРТНІЙ СИСТЕМІ	7
1.1. Філософсько-історичні передумови ритмодинамічного розвитку у міжнародній кібертранспортній системі	7
1.2. Ритмодинаміка війни щодо критичної інфраструктури в міжнародній кібертранспортній системі: ентропія, балістика, логістика.....	26
1.3. Квантова комп'ютеризація як ритмодинамічний стартап у високотехнологічному розвитку міжнародної кібертранспортної системи.....	36
<i>Контрольні запитання</i>	47
<i>Теми рефератів</i>	47
РОЗДІЛ 2. СТРУКТУРНА ОРГАНІЗАЦІЯ РИТМОДИНАМІКИ В МІЖНАРОДНІЙ КІБЕРТРАНСПОРТНІЙ СИСТЕМІ	48
2.1. Пілотна та космічна модель ритмодинаміки як інтеграція науки, виробництва та бізнесу в міжнародній кібертранспортній системі.....	48
2.2. Інтернет як ритмодинамічний засіб комунікації у міжнародній кібертранспортній системі.....	53
2.3. Ритмодинаміка як космічна фрактальність дипломатично-правового змісту у міжнародній кібертранспортній системі	80
<i>Контрольні запитання</i>	91
<i>Теми рефератів</i>	91

РОЗДІЛ 3. МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ РИТМОДИНАМІКИ В МІЖНАРОДНІЙ КІБЕРТРАНСПОРТНІЙ СИСТЕМІ	92
3.1. Спецслужби держав світу як контроль- логістичний механізм ритмодинаміки щодо міжнародної кібертранспортної системи	92
3.2. Квантова безпека як корпускулярно-хвильова структура ритмодинаміки у міжнародній кібертранспортній системі	103
3.3. Україна як міжнародно-правовий суб'єктор ритмодинаміки у кібертранспортній системі: квантові війни у геополітичних та геоекономічних аспектах.....	109
3.4. Квантова вакцинація під час війни як нейроімунна та гуморальна регуляція крові щодо кардіокоду Людини: здоров'язбереження в кібертранспортній системі.....	123
<i>Контрольні запитання</i>	<i>133</i>
<i>Теми рефератів</i>	<i>133</i>
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	134

ПЕРЕДМОВА

За сучасних умов цифрового розвитку цивілізацій актуального значення набуває ритмодинаміка війни в міжнародній кібертранспортній системі. За цих обставин термін «ритмодинаміка» містить у собі розширену свідомість щодо лексико-семантичного навантаження. *Адже ритмодинаміка уможлиблює в міжнародній кібертранспортній системі такі визначення в семантичному вимірі як: аеродинаміка та термодинаміка. З огляду на це, автори зазначають ритмодинаміку як фундаментальне визначення щодо руху фізичного тіла в ефірі (хвильовому середовищі), в якому відбувається збалансований характер імпульсної, фазової та частотної модуляцій в означеному рухомому тілі (предметі, об'єкті тощо). Саме такі когерентні (синхронні, стоячі) хвилі, що урівнюють відповідні різновиди модуляцій, і сприяють високотехнологічному розвитку міжнародної кібертранспортної системи.*

Адже аксіоматика в контексті ритмодинаміки війни міжнародної кібертранспортної системи полягає в тому, як створити нові технологічні способи виживання людства на Планеті. Проте, Час ще не прийшов, оскільки людський мозок пересічної (масової) людини ще заблокований щодо сприйняття метафізичної (містичної, міфологічної, сакральної тощо) картини світу. Тому, автори пропонують новий варіант хвильових ефірних технологій під час нашої Вітчизняної війни з путінсько-російською ордою (поруч із аеродинамікою та термодинамікою) – це ритмодинаміка в міжнародній кібертранспортній системі, оскільки має бути інноваційне рішення щодо руху космічних об'єктів в міжпланетному просторі.

рі та їх нових джерел енергії. Бо вже досі літати на «бочках із керосином» у Космос!

Означений навчально-науковий посібник у системі превентивних заходів щодо протидії гібридним загрозам дозволяє читачу замислитись над особистим вкладом у життєвому світі, вступаючи в нову цифрову еру. Адже людство вже знаходиться на межі вичерпання традиційних природних ресурсів: нафти, газу, вуглецю тощо, що призводить певною мірою до глобального парникового ефекту у вигляді потепління. Для цього мають бути нові джерела енергії щодо квантово-цифрових літальних моделей, які здатні перебувати у космічному просторі. А поки що є лиш теоретичною можливістю функціонування орбітальних геостанцій та вироблення енергетики в космосі. Тому і набуває надзвичайної ваги питання щодо ритмодинаміки в міжнародній кібертранспортній системі, а саме: як мінімізувати дію та протидію гравітаційних сил, зводячи їх до нуля, відповідно до математичної теорії ймовірності.

Від авторів

РОЗДІЛ 1. СВІТОГЛЯДНІ ОСНОВИ РИТМОДИНАМІКИ В МІЖНАРОДНІЙ КІБЕРТРАНСПОРТНІЙ СИСТЕМІ

1.1. Філософсько-історичні передумови ритмодинамічного розвитку у міжнародній кібертранспортній системі

У контексті феноменології мудрості необхідно зазначити, що міфу притаманна антропоморфізація як невиокремленість людиною себе з природи, ототожнення себе з природою, як діалектично одним органічним цілим. Міф як чуттєво пережита дійсність актуалізує зовнішній світ власними мотивами суб'єкта. Міфічне світовідчуття завжди містить у собі елемент чарівного і фантастичного, що уособлює вищу силу, яка добудовує історію природи і людства. Міфічне узагальнення не є логічним, оскільки здійснюється метафорично завдяки чуттєвим одухотворенням. Загалом же «уявлення про те, нібито розповідати міфи – значить викликати благословення богів, відоме багатьом народам. Тут маємо справу з відтворенням архетипу-принципу (на зразок платонівського ейдосу) на людському рівні та його своєрідною трансляцією» [37, с. 124].

Адже міф того чи іншого – це констатація його значних функціонально-інструментальних ресурсів, визнання наявності значної кількості прихованих у ньому характерних властивостей, що здатні істотно потенціювати в навколишній світ, з яким міфологізований об'єкт взаємодіє. Як зазначав Олексій Лосєв: «треба бути безнадійно короткозорим у науці чи навіть сліпим, щоб не помітити: міф за своєю конкретністю є найвищою, максимально інтенсивною і надзвичайно напруженою

реальністю. Це – не вигадка, а найяскравіша і найбільш до-
стеменна дійсність. Він – абсолютно необхідна категорія дум-
ки і життя, котра безмежно далека від будь-якої випадковості
та сваволі. Зауважимо: для науки XVII – XIX століть її власні
категорії не настільки реальні, як для міфічної свідомості ре-
альні її власні категорії» [44, с. 24]. Іншими словами, міф – це
спосіб цілісного уявлення про життєвий світ і реалії історич-
ної відповідальності, оскільки все суще є певною ступінню
міфічної абстрагованості як приховано, так і явно. Саме міфом
свідомо чи безсвідомо керується філософська думка.

Для міфу не існують межі між природним та надпри-
родним, об'єктивним та суб'єктивним, оскільки світ міфу
гармонійний, чітко впорядкований і непідвладний логіці
практичного досвіду. Такий міф побудований на інтуїтив-
но-образному рівні цілісної картини світобудови. Функція
міфу полягає не лише в раціональному розгортанні ритуалів,
звичаїв та феноменів, а в їх обґрунтуванні іраціональним
засобом надіндивідуальних вірувань, що сукупно нарощу-
ють соціальний капітал. Для цього міф своєю метою робить
життя людини цілковито зрозумілим, геніально простим, не
залишаючи місця в феноменології мудрості для нових запи-
тань, проблем, гіпотез тощо. За цих умов людина може до-
тримуватися суто міфологічного пояснення, яке суперечить
поясненню раціональному, що перестає діяти. Адже потуж-
ність і гармонія Всесвіту до кінця не досягнуті людською му-
дрістю, оскільки ініціюють гуманні наміри людства впев-
неність у його надприродному, нематеріальному сотворінні
і підпорядкуванні встановленим космічним циклом, що ви-
явлено у сучасних наукових гіпотезах. Наприклад, найбільш
визнаний сьогодні в науковому світі погляд на походження
Всесвіту (так звана теорія вибуху) дає підстави припустити
можливість циклічного «збирання» матерії в «центрі» Всес-

віту, яка при досягненні межі можливого стиснення переходить внаслідок вибуху до періоду «розбігання», що характерно для космічного циклу, в якому ми живемо.

У цьому змісті стає зрозуміло, чому міф має власний критерій істини, який істотно відрізняється від наукового. При цьому доцільно розглядати критерій життєвої правди, а не наукової істини. «Цей фактор має передовсім аксіологічне значення: він виражає цінність, а не реальне буття. В міфіві та символіві має бути вгадана деяка істотна цінність» [12, с. 58]. Адже наукова істина калейдоскопічно пронизана намистом міфології, що є похідною самого міфу. В наш час можна виокремити три основних філософських підходи до концептуалізації істини. Перший підхід розвинувся в межах логічного позитивізму, а другий – в межах прагматичної філософії як загальнозначуще примусове вірування, оскільки істинність визначається успішністю, корисністю для досягнення мети. Третій підхід до концептуалізації істини започаткований феноменологією Едмунда Гуссерля як онтологічне розуміння, що протистоїть традиційному гносеологічному підходу.

З огляду на цю обставину міф про Атлантиду отримав прагматичне виправдання. «Однак у 30-х роках відбулася наступна інтерпретаційна метаморфоза, яка змусила багатьох пошкодувати про відродження міфу про Атлантиду: його теоретичне «кураторство» почали здійснювати есесівські спецпідрозділи і особисто Генріх Гімлер з метою довести, що німці є спадкоємцями цивілізації атлантів, яка 12 тисяч років тому трагічно загинула. Виявлення генеалогічних зв'язків з атлантами було покликане довести расову перевагу німців. Воно перетворилося на один з вагомих етично-психологічних виправдань Другої світової війни, розв'язаної Гітлером» [73, с. 250].

Катастрофічне занурення в океан Атлантиди датується, за Платоном, 9570 р. до н. е., тобто це сталося понад 11,5 тис.

років тому (за іншими даними, ця катастрофа трапилася між 11638 і 11542 р. тому). Називають різні причини катастрофи, що погубила Атлантиду, але найчастіше йдеться про фактори космічного походження, що призвели до вулканічної активності і морських трансгресій. Крім того, всім відомі причини світового потопу і вивержень вулканів простежуються в багатьох міфологічних системах різних народів світу.

Як свідчить історія, доолімпійський етап розвитку міфу припав на епоху, коли людина почувала себе беззахисною перед силами природи, а навколишній світ нагадував хаос, в якому діяли некеровані, непідвладні людині стихії. Саме в цей період з'явилися пес Цербер, лернейська гідра та химера з трьома головами. Головною діючою силою природи вважалася земля як субстанція (першооснова живого суцього).

У часи патріархату виокремився новий вид міфологічного персонажу – славетний давньогрецький герой. Характерною особливістю міфу в цьому періоді є змальовання перемоги сонячного бога Аполлона над змієм Тифоном. Ще один герой вбиває дракона, засновуючи на місці перемоги місто-державу Фіви. Персей перемагає чудовисько Медузу Горгону, один погляд якої перетворював людей на каміння. Беллерофонт рятує людей від тиранії химери, а Мелеагр – від каледонського вепра. Нарешті, настає кульмінація: Геракл, син Зевса, здійснює свої дванадцять подвигів і остаточно дарує людям цей світ [73, с. 254].

Міфологія стародавніх слов'ян підживлювала віру в добрих та злих духів. Уявлення про них були значною мірою аморфними – духи не наділялися антропоморфними рисами. Усім духам люди приносили жертви, віддячуючи добрих та підлещуючись до злих. Згодом настала епоха великих богів. На передній план вийшов бог Род, який був главою Пантеону, творцем Всесвіту. Пізніше культ Рода розпався на велику

кількість дрібних культів, з яких найважливішим виявився культ Перуна – покровителя князя та його дружини, бога війни та битв, який вражає блискавками своїх противників. У наш час значного поширення набула ідея, згідно з якою поєдинок Перуна зі змієм був своєрідним слов'янським варіантом індоєвропейського міфа про боротьбу небесного вершника-богатиря зі змієвидним чудовиськом. Дійсно, зображення вершника, який вражає списом змія, можна зустріти в Європі повсюди – цей міф навіть був асимільований християнством, модифікувавшись у поєдинок Святого Георгія з драконом.

У цьому сенсі слід пікреслити, що антропоморфізація міфу відбувається завдяки соціалізації людського в людському. Оскільки людський організм у соціумі – це певна самоорганізаційна, самовдосконалювальна «фармацевтична, тютюново-алкогольна фабрика», що виробляє відповідні ферментні речовини з їх природно лікувальною та руйнівною властивістю. Такі «речовини» міфотворення виробляються людським організмом у певному часі-просторі з огляду такої природної парадигми як: уяві, фантазії, розширеній свідомості, широкому світогляді тощо.

Варто не погодитись із світоглядним акцентом Олексія Лосева стосовно того, що міф у жодному разі не можна розуміти як фікцію або фантастичну вигадку: «Міф – це не ідеальне поняття, як, зрештою, не ідея і не поняття, а саме життя з усіма його надіями і страхами, очікуваннями і відчаєм, з усією реальною повсякденністю і особистою зацікавленістю. Міф не є ідеальним буттям, а життєво відчутною, омовленою (озвученою) реальністю і тілесною, до тваринності тілесною, дійсністю» [44, с. 27]. Адже міф втілює сутнісні ознаки буття та відтворює автентичну дійсність як категорія думки та життя. Таке міфічно початкове сприйняття реаль-

ності є базисним і визначальним для структурованих типів світогляду.

У феноменології мудрості суттєве значення відіграє міфологічний простір еволюції культури, що є перетвореною формою символічного мислення. Адже єдність світу – це єдність, яка проступає як різноманіття існуючих в конкретності та цілості речей, станів, структур, систем, суб'єктів, що становлять Сущє. Субстанційною актуальною ознакою міфологічного мислення виступає мова як знаково-символічний зріз буття свідомості, що є виявом духу в архетипній формі. Оскільки все, що сьогодні втілюється у сучасних цінностях культури, цілком володіє унікальною здатністю зберігатися і вільно переміщуватися у міфологічному просторі та часі.

Комунікація, мова художньо-міфологічних текстів, егоцентрична мова, мова науки складають формотворчий загал простору і часу у сучасній культурі як потреби людського буття. Саме людське спілкування постійно породжує і постійно відтворює індивіда як суб'єкта даного відношення.

При цьому феномен мови постає несхожим на реальність оточуючого світу, не зводиться ні до суб'єкта (емотивна функція), ні до об'єкта (репрезентативна функція). Дійсна сутність мови виявляється поза видимими реальними умовами того, що на неї вказує. Саме така відмежованість проявляється у її міфічній символіці. На таку «відмежованість» звертали увагу філософи М. Кузанський, Г. Сковорода, О. Лосєв, Е. Кассієрер. Тільки слово як мовний символ створює окрему царину міфологічного світу культури, де символічне мислення, що не обходиться без мови, констатує світ не як щось готове, а скоріше зводить процес оформлення деякого невизначеного ще матеріалу до ступеня світу – об'єктивації суб'єкта в цілому спогляданні.

На наш погляд, раціональний аналіз простору як категорії Е.Кассірера є розмежування принципово відмінних типів просторового і часового досвіду. Найвищий ступінь в структуруванні простору Е. Кассіером – міфологічний простір як перетворена форма царини символічного мислення людини.

Класичне визначення людини як «раціональної тварини» є несумісним з прагненням Е. Кассірера осмислити багатогранність людської природи, котрий вважає: «Людина живе не лише в фізичному, але і в символічному універсумі, мова, міф, мистецтво, релігія – частини цього універсума» [31, с. 180]. Саме всепроникна сутність мови, невидимим чином охоплюючи різні царини, виявляється у міфологічній активності людини, де всі форми її діяльності детерміновані символічним характером у сучасній культурі.

Адже культура, як природне осереддя мудрості, продовжує природу силами самої людини, яка цілком втілює свій потенціал. При розгляданні міфологічного простору в еволюції культури слід виявити три етапи певного образу уявлень про неї: раціоналістичний, біологічно орієнтований, плюралістичний.

На першому етапі еволюція міфологічних уявлень про культуру пов'язана з ідеєю безпосереднього розвитку, отожднення розвитку культури і розуму. Образ культури виступає як односпрямована і раціоналізована схема. Її аналіз замикається на одному вимірі: розвитку, розгортанні у відповідному часі.

На другому етапі еволюції уявлення про сучасну культуру, спираючись на філогенез, визначається ідеєю перервності, циклізму, вона мислиться подібно живому організму з процесами народження, розвитку і смерті. Циклічне повторення одного і того самого – основний недолік цього міфологічного образу культури. На третьому етапі уявлення про культуру

пов'язане як ідеями лінійного, так і нелінійного (хвильового, пульсуючого) розвитку культури, оскільки відбувається відмова від раціоналістичної і циклічної парадигм. При цьому не тільки розум, але й інтуїція, міф як символ, примус тощо забезпечують модифікацію мудрих ідей у безперервному культурному зростанні. Саме міф як первинна абсолютна реальність, що безсвідомо чи свідомо керує людською думкою, є архаїчною формою мудрості, оскільки містить трансцендентні передумови містичного пізнання істини.

Крім того, історичне пізнання апріорі передбачає історичні факти не самі по собі, а в деякій інтерпретації, зумовленій історичною концепцією мудрості. Адже «пам'ять – це також міф. З плином часу спогад про подію розвивається в деталях, але залишається сам факт події» [32, с. 13]. На наш погляд, з часом в результаті екстремальна подія в житті постає «синдромом» згадки про минуле як міф. Це особливо стосується військових подій в Афганістані та на Кавказі 80-х років ХХ століття, які один із авторів пережив як власну юність без юності та молодість без молодості. Саме та «розстріляна юність» бойових побратимів автора назавжди залишилась в його пам'яті як постійна біль в душі, що з кожним кроком духовно рухає свідомість до мудрості, відкриваючи в певному часі нові виміри простору. Тому невідомо, до чого наше особисте життя і практичне життя є ближчим – до міфа чи до науки. З часом може з'ясуватися, що ми робимо значну помилку, віддаючи перевагу науковій, а не міфічній картині світу.

Прикладом механізмів і принципів дії політичного міфу можуть слугувати маніпуляції з кількістю жертв у Освенцімі. До 1994 року пам'ятна плита на місці цього концтабору стверджувала: «4 мільйони жертв»; нині нова плита констатує: «1,4 мільйона жертв». Протягом кількох десятиліть людству ефективно навіювали тезу, що воно було свідком найбільшо-

го геноциду в світовій історії. Втім, масово-ідеологізований рівень сіонізму як міфологізованої свідомості не зупинився навіть на цьому: він вирішив закріпити таке уявлення про історію на законодавчому рівні різних держав. Зокрема, на хвилі критики фашизму одразу після Другої світової війни Австрія ввела до свого кримінального кодексу статтю, згідно з якою заперечення Голокосту передбачає покарання до 4 років позбавлення волі; дещо пізніше впливове єврейське лобі у Франції домоглося законодавчого закріплення штрафів у тих випадках, коли публічно висловлюється незгода щодо історичної фактичності Голокосту (нині сума штрафів складає 75 тисяч євро) [6, с. 258]. Отже, політична міфотворчість, пов'язана з міфологізуванням конкретного суб'єкта, становить собою феномен, у межах якого реальні особи прагнуть бути представлені як нові активні герої за зразком аналогічних персонажів архаїчних міфологій.

Втім, збіднення життєвого смислу в феноменології мудрості не є цілковитим розпорошенням, оскільки міф зберігає первинну життєздатність, вітальні та генеративні особливості. Саме релігія є різновидом міфу, що спрямовує спеціально організовану діяльність на здійснення завдань соціалізації. Такий ідеологічний механізм у вигляді Бога забезпечує консолідацію ідей і цілісність суспільства засобом сакралізації визначальних суспільних зв'язків.

Так, наприклад, з огляду рекламного міфу узагальнену і спрощену модель горизонтального виміру структури світу можна представити у сучасному українському медіа-просторі як парадигму антропоморфних істот за зразком людського і, по суті, є його проєкціями (сир «Hochland», акція «Космонуль» від мобільного оператора «Djuice» тощо). При цьому необхідно зауважити, що антропоморфні істоти – це «інопланетяни», які потрапляють до нашого світу, на нашу пла-